

DREAM-SAILOR (EN)
Bas van den Hurk
L'Oase (filmstills)
© 2007

From: L'Oase / artist's book published by Rozemarijn Westerink

Editions: 300 offset printed / Text: Bas van den Hurk, Rob van Kranenburg,
Rozemarijn Westerink

Made possible with the generous support of: AKV St Joost master Institute

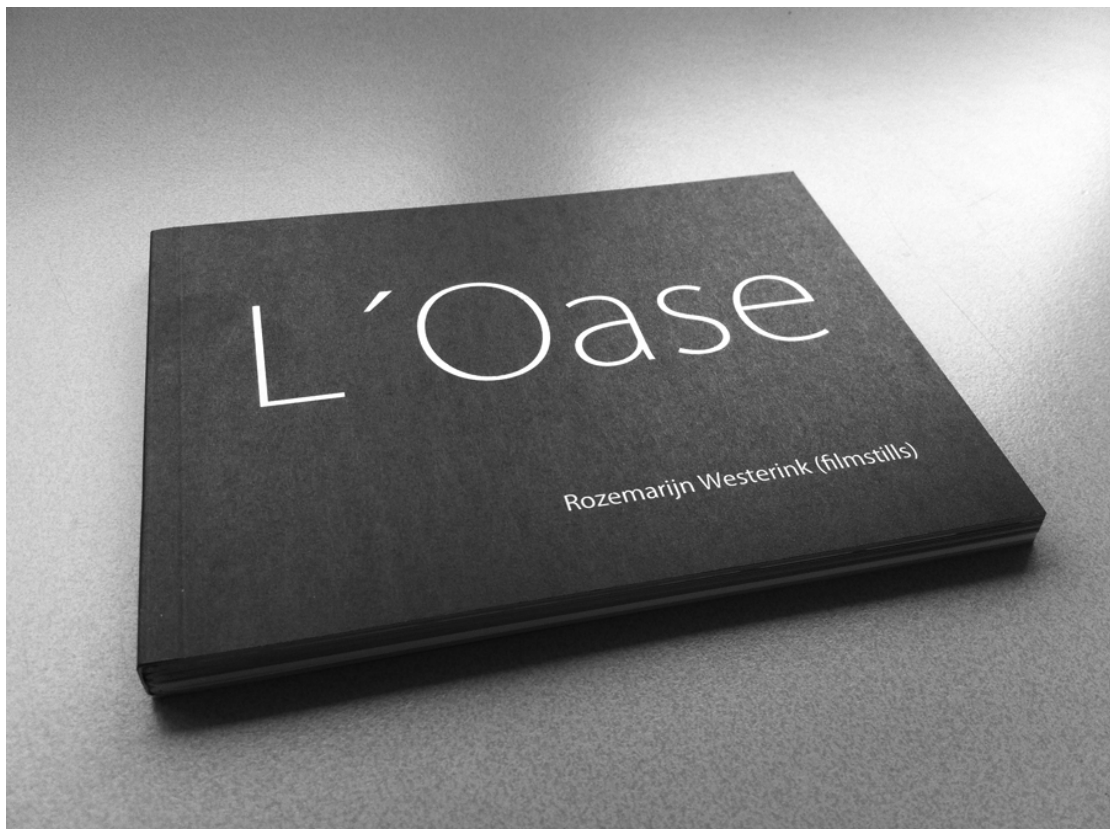
I will wear my hair long
My hair long, my hair long
an extension from my heart
I will wear my hair long
- from The Cult's *Dreamtime*

Rozemarijn is dreaming. She transforms intimate, individual dreams into art works, into animation films. Her dreams are venues of arrival and departure. In her dreams she travels and in her work she takes us with her on her travels. Dreams are the oldest companions for people, they bring us in a trance of unconsciousness. The animation films of Rozemarijn Westerink tell tales in which the extraordinary and impossible play an important role. Tales in which truth is made inferior to the shown strength of the extraordinary. The animation films allow us to wander around in an enchanted world in which we move with an unexpressed but clear destination and in which all circumstances, how accidental they might be, occur itself in a special, to us, recognizable form, so that to every destiny befalls an appropriate course. Rozemarijn is a dream-sailor. When we look at her work, we're dreaming and we know we're in state of dreaming. In her work we make contact with poetry at a moment in which poetry is still a matter of presence and not of expression. Concerning their painterly resources, her animation films speak to the imagination as purely as possible, without referring to them as if they would be intended for something else – such as a symbol, or an example. The works are no metaphors nor symbols, they are *escapes* which have that pleasant feeling that they have rather popped up than have been invented.

Rozemarijn Westerink creates an animistic world in which all elements function within the work as inspired personages. Not only the mermaid, the wolf and the crow, but also the flowers and the grain, for there is no difference between beings and properties in this animistic stage of poetry. The emotions recalled by the animation films refer to that what from childhood on has been put away in one's memory. The first awakening of consciousness of *atmosphere* in a landscape for example, or an hour of the day, the emotional register of a bunch of light which all of a sudden no longer seems a direct impression but the echo of an impression. It is marvellous how this work answers to that sensitivity which has nothing else but imagination as matter. Almost a pure aesthetic sensitivity or, even better, a pure state of sensitivity. The enigmatic melancholy of the work answers in this way to that melancholy which is still only atmosphere, not experience or conscience yet. It creates purely sensual, by the magic of misunderstood sounds, the *strange* song of the birds and the crickets, it creates a fading light, that this way falls alarmingly through the branches, that one thinks oneself to remember, perhaps also really remembering.

And yet, a beginning of feeling nevertheless is started: because in this animation films, the first doubt to a happy end arises. We do not know better than, in the end, things *will* work out. But for the first time something in us might sputter obscurely: was it not more *beautiful* as long as it was still sad? Doesn't a little girl who is living as a mermaid deserve better than an ordinary fiancé? Isn't the mermaid not *more* her actual self – a self that carries that melancholic feeling – with an unhappy end?

Because the work of Rozemarijn Westerink does not originate from the genre of wish-dream. Something treacherous always lies in wait. This work is about vague atmospheres and movements yet without moral. This animism will never become more anthropomorphic than that vague, which is indefinable. Neither when we, adults, become aware of the attraction of certain images – for example of a landscape. In its deepest form, it still resembles that unformed state of *being*. And it is the feeling to that experience that provides the shortest way to a point where one would arrive by way of a reasoned analysis *anyway*. The feeling of this pure humaneness has been given us as aesthetic receptivity of the earliest beginning. Images, replaceable through the years, are therefore a key to the impressions which one needs subjectively, and which one always will search for. Admirable in the animation films of Westerink is that they keep their character in this suggestive way, and with such intuitive resources. Her animation films move from key to the state of poetry to pure presence. Here nothing has to and no morality dominates. Here all is innocence; - as the child *is* – and nothing else.

DROOM-MATROOS (NL)

Bas van den Hurk

L'Oase (filmstills)

© 2007

Uit: L'Oase / publicatie kunstenaarsboek Rozemarijn Westerink

Oplage: 300 offset printed / Tekst: Bas van den Hurk, Rob van Kranenburg, Rozemarijn Westerink

Mede mogelijk gemaakt door: AKV St Joost master Institute

*I will wear my hair long
my hair long, my hair long
an extension from my heart
I will wear my hair long*
- uit *Dreamtime* van The Cult

Rozemarijn droomt. Ze transformeert intieme, individuele dromen tot kunstwerken, tot animatiefilms. Haar dromen zijn plaats van aankomst en vertrek. In haar dromen reist zij en in haar werk neemt zo ons mee op die reizen. Dromen zijn de oudste metgezellen van de mens, ze brengen ons in de trance van het onbewuste. De animaties van Rozemarijn Westerink vertellen verhalen waarin het wonderlijke en onmogelijke een belangrijke rol spelen. Verhalen waarin de waarheid ondergeschikt gemaakt is aan de getoonde kracht van de wonderlijkheden. De animaties laten ons rondlopen in een betoverde wereld waarin wij met een onuitgesproken maar duidelijke bestemming bewegen en waarin zich alle omstandigheden, hoe toevallig ook, in een speciaal voor ons herkenbare vorm voordoen, zodat aan ieder lot een toepasselijk verloop toevalt.

Rozemarijn is een droom-matroos. Als we naar haar werk kijken dromen we terwijl we weten dat we aan het dromen zijn. We maken in haar werk contact met poëzie op een moment waarop poëzie nog maar een kwestie van aanwezigheid en niet van uiting is.

Wat hun picturale middelen betreft spreken haar animaties zo zuiver mogelijk tot de verbeelding zonder te doen denken dat zij eigenlijk voor iets anders - als symbool, als exemplaar - bedoeld zouden zijn. De werken zijn geen metaforen of symbolen, het zijn *ontsnappingsen* die dat aangename gevoel hebben van eerder ontstaan dan bedacht te zijn.

Rozemarijn Westerink schept een animistische wereld waarin alle elementen binnen het werk functioneren als bezielde personages. Niet alleen de zeemeermin, de wolf en de kraai, maar ook de bloemen en het graan, want er is geen verschil tussen wezens en rekwisieten in dit animistische stadium van de poëzie. De emoties die de animaties oproepen refereren aan dat wat vanaf de kindertijd diep in de herinnering is opgeborgen. Het eerste bewustworden van *stemming* in een landschap bijvoorbeeld, of een uur van de dag, het emotioneel registreren van een lichtval die ineens niet meer een directe indruk maar de echo van een indruk schijnt. Het is wonderlijk hoe deze werken beantwoorden aan die gevoeligheid die niets anders dan de verbeelding als materie heeft. Een pure esthetische gevoeligheid bijna, of, beter nog, een zuivere staat van gevoeligheid. De raadselachtige melancholie van het werk beantwoordt zo aan die melancholie die alleen nog maar stemming, nog niet ervaring of bewustzijn is. Zo ontstaat puur zintuiglijk, door de magie van onbegrepen klanken, het *vreemde* lied van de vogels en de krekels, zo ontstaat het lage licht dat zo verontrustend door de takken valt en dat men zich meent te herinneren,

misschien ook werkelijk herinnert. En toch is het al een begin van gevoel: want bij deze animaties ontstaat de eerste twijfel aan het happy end. Wij weten niet beter of het *moet* allemaal weer in orde komen maar iets in ons sputtert misschien voor het eerst obscuur tegen: was het niet *mooier* zolang het nog droevig was. Verdient een meisje die als zeemeermin door het leven gaat misschien niet beter dan een gewone verloofde, is zij eigenlijk niet gelukkiger met een nachtegaal die in een kooitje leeft? Is de zeemeermin niet méér haar eigenlijke zelf - een zelf dat dat melancholische gevoel draagt – bij een unhappy end?

Want het werk van Rozemarijn Westerink komt niet voort uit het wensdroomgenre. Iets verraderlijks ligt altijd op de loer. Het gaat in dit werk om vage stemmingen en bewegingen nog zonder moraal. Antropomorfischer dan dat vage, onbestemde wordt dit animisme nooit. Ook niet wanneer wij ons als volwassene van de aantrekkingskracht van bepaalde beelden – bijvoorbeeld van een landschap - bewust worden. Het lijkt dan in zijn diepste wezen nog altijd op die ongevormde staat van *zijn*. En het is het gevoel dat het ondergaan daarvan de kortste weg levert naar een punt waar men anders via een beredeneerde ontleding *toch* terecht zou komen. Het gevoel voor dit zuiver menselijke is ons als esthetische ontvankelijkheid van het prilste begin gegeven. Beelden zijn daarbij een met de jaren vervangbare sleutel tot de indrukken die men subjectief nodig heeft en altijd zoeken zal. Het bewonderenswaardige van de animaties van Westerink is dat zij hun karakter van sleutel zo suggestief en met zulke intuïtieve middelen bewaren. Haar animaties gaan van sleutel tot de staat van poëzie tot pure aanwezigheid. Hier heerst geen moeten en geen moraal. Hier is alles onschuldig; - zoals het kind *is* – en niets anders.

